

Yüce Adalet

Oğlum internette Fatih Camini araştırırken:

-“Baba! Zamanın mahkemesi Fatih Sultan Mehmet’in elinin kesilmesi kararını vermiş”

- Evet oğlum evet. Ceddiniz adaletle yükselmiş. Çağ kapamış çağ açmış dedim. O konuyu anımsamış oldum ve sizlerle paylaşmak istiyorum.

Fatih Sultan Mehmet, görkemli bir cami yaptırmak için iki mermer sütunu Sinan Atik isimli Rum mimara teslim eder. Mimar, padişaha danışmadan sütunları üçer arşın kesip kısaltır. Fatih caminin görkemli olmadığını görünce mimara verdiği sütunları sorar. Mimar da depreme dayanmayacağı nedeniyle kestiğini söyler. “Sütunları hangi eliyle kestiye o elini kesin” emrini verir. Osmanlı adaletini simgeleyen Kadı Hızır Bey, mimarı dinleyip dava açılması için haklı sebep olduğuna kanaat getirir ve Fatih Sultan Mehmet’in mahkeme edilmesine karar verir.

Şikâyeti Üsküdar Kadısı Hızır Bey kabul eder ve davayı açar. Mahkemede celp edilen büyük padişah, davaları takibi için hazırlanmış bölmede takip etmek için geçmek istediye de davacıyla birlikte mahkeme huzurunda ayakta bekletilir. Yargılama sonunda padişah suçlu bulunur. Ceza olarak mimara yapılan haksızlığın aynısının tatbik edilmesine, yani padişahın elinin kesilmesine karar verilir.

Rum mimar, mahkemenin verdiği bu büyük karar karşısında şaşkına döner ve davasından feragat eder. Mimar, kısası istemediği için Fatih, günde 10 altın tazminata mahkûm olur ve tazminatı kendiliğinden 20 altına çıkarır. Böylece padişahın eli kesilmekten kurtulur. Evliya Çelebi’nin aktardığına göre, karardan sonra Fatih, çıkardığı demir sopayı kadiya göstererek:

- “Eğer sen Allah’ın hükmünü uygulamayıp, elimi kesmeye beni mahkûm etmeseydin bununla başını paramparça ederdim.” der.

Kadı Hızır Bey de sakladığı kamayı çıkararak cevap verir:

-“Sen de benim hükmümü kabul etmeseydin, ben de bununla seni delik deşik ederdim” cevabını verir.

Ve kadı yerinden kalkar, Fatih Sultan Mehmet’in ayaklarının yanına gelip diz çöker: -"Padişahım, şu ana kadar ben Allah'ı temsil ediyordum. Ben oturuyordum, siz ayaktaydınız. Çünkü siz maznun mevkiindeydiniz. Allah'ı temsil eden siz değildiniz. Adaleti veya adaletsizliği temsil ettiğiniz, mahkemenin sonunda belli olacaktı. Ben Allah'ı temsil ediyordum; adaletin sahibi bendim o sırada. Şimdi benim görevim bitti. Şimdi bana, size tâbî olan, sizin imparatorluğunuzun bir kadısı olarak el etek öpmek düşer." der.

İşte ecdat bu. Savaşta bile kopardığı üzüm salkımının yerine akçe bağlayan ecdat. Elbette ki Hıristiyan halka bile “Kardinal külahı görmektense Osmanlı sarığı görmeyi yeğlerim” dedirten adalet anlayışı.

Hemen Hz. Ali’nin bir kıssası aklıma geliverdi.

Hz. Ali'nin halifeliđi döneminde yaşanan bir olay.

Hz. Ali Şam dönüşünde manda derisinden yapılmış yeşil renkli bir zırhı beğenir ve satın alır. Tek başına Mekke'ye dönerken gün batar ve çölde sabahlamak zorunda kalır. Sabah olup uyandığında zırhının çalındığını görür. Aylar sonra bir yahudinin (bazı kaynaklara göre hıristiyan) sırtında görür zırhı. Halife Hz. Ali kadıya şikâyet eder. Kadı her ikisini de mahkemeye çağırır ve Hz. Ali'ye :

-“Ey Ali, anlat.” der. Hiç iltifat etmez adalet sarsılmasın diye. Emir-el Müminin demez.

Hz. Ali anlatır baştan sona olayı.

Sonra döner yahudiye :

- “Duydun Ali'nin anlattıklarını. Bu konuda sen ne söyleyeceksin” der.

Yahudinin zırhın kendisine ait olduğunu söylemesi üzerine.

- “Ey Ali bu zırhın senin olduğuna dair bir şahidin var mı?

- “Allah'tan başka şahidim yok. Çölde tek başıyım.” demesi üzerine delil yetersizliğinden dolayı zırhı Hz. Ali'ye iade etmez.

Zırhı elinde evine doğru giderken yahudi kendi kendine ;

- “ Ali Halife, diğeri kadı. Kadı biliyor ki halife yalan söylemiyor. Ama şu adalete bak ki delil yetersizliğinden zırhı elimden almadı.”

Geri döner ve itiraf eder.

- “ Gece karanlıkta çölde zırhı aldım ama kimin zırhı olduğunu bilmiyordum. Zırhı iade ediyorum” der. Bu adalet karşısında çok etkilenir ve şahadet getirir.

Bu durum karşısında Hz. Ali zırhı tekrar kendisine hediye eder ve bir de soylu ata bindirip yollar.